

NATALJA ŠČERBA

ČASODEJOVIA

KLÚČ K ČASU

FRAGMENT

Časodejovia Kľúč k času

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

Natalja Ščerba
Časodejovia 1 – Kľúč k času – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

ČASODEJŮVIA

KLŮČ K ČASU

NATALJA ŠČERBA

FRAGMENT

Obsah

1. kapitola	Predslov	5
2. kapitola	Nová rodina	18
3. kapitola	Vchod za veľkými hodinami	35
4. kapitola	Rodinné tajomstvá	62
5. kapitola	Časodejnícky elixír	81
6. kapitola	Premiestnenie	95
7. kapitola	Eflara	109
8. kapitola	Trojzubce	119
9. kapitola	Let k radnici	137
10. kapitola	V Lazore	150
11. kapitola	Černovod	163
12. kapitola	Opäť na úteku	175
13. kapitola	Noc v lese	189
14. kapitola	Klementína	206
15. kapitola	Dobrodružstvo v Čarodole	213
16. kapitola	Čarovanie	227
17. kapitola	Časodejnícka noc	241
18. kapitola	Všetci spolu	262
19. kapitola	Prvý let	274
20. kapitola	Tajomstvo rubínového kľúča	285
21. kapitola	Tajomná neznáma	305
22. kapitola	Časokruh	318

brovský balvan, ktorý sa týčil uprostred temného lesa, vzbudzoval hrôzu.

Čertova skala sa považovala za prekliate miesto. Keď sa sem náhodou niekto zatúlal, radšej sa rýchlo zvrtol na odchod, ale uprený pohľad vysokého kameňa ešte aj tak dlho cítil na chrbte. Sem-tam okolo prebehol splašený srnec, vysoko preletel vták, rýchlo mávajúc krídlami, a vo zvláštnom, akoby začarovanom lese vzápätí opäť zavládlo ticho.

Muž sediaci na machom obrastenom balvane vzbudil záujem lesných obyvateľov. Už dlho tu nevideli človeka.

Na sebe mal elegantný oblek a na nohách vyleštené topánky. Bolo naozaj zvláštne, že si ich na zablatených lesných cestách nezašpinil.

Nespúšťal oči z trhliny, ktorá rozdeľovala bralo až po samý vrchol, akoby čakal, že to kameň nevydrží a rozlomí sa na dva kusy. Tu a tam sa ten zvláštny človek pozrel na oblohu. Stmievalo sa a na zem sa znášali dlhé sivé tieň.

Odrazu spodnú časť brala zahalila modrastá hmla, ktorá sa v malých prúdoch rozliala po čistine.

„Konečne!“ s úľavou si vydýchol muž a vstal. „Vitaj, Jelena!“
Z hmlistého oparu vystúpila tmavá postava. Žena si zložila

kapučňu na fialovo-čiernom plášti a jej plavé vlasy sa zaleskli v mesačnom striebre.

„Vítam Ťa, Norton,“ povedala potichu, luskla prstami a rukou urobila sotva badateľný kruhový pohyb. Vo vzduchu rovno nad nimi sa rozsvietil polkruh žiariacich svetiel ako na lustru.

„Vyzeráš zvláštne,“ pokračovala žena.

„Takto v tom svete vyzerajú všetci bohatí a vážení ľudia.“

„Na Ostale majú teda čudný vkus,“ prekvapene si obzerala spoločníka.

„Jelena, dúfam, že si sem neprišla so mnou prebrať módu!“

„Prepáč, Norton,“ spamätala sa žena. „Prišla som ti oznámiť novinky. Hodinári sú znepokojení, dokonca aj tie arogantné víly súhlasili s krátkym stretnutím. Ako vieš, budeme rokovať o kľúčoch... Rád čaká na tvoj návrat.“

„To nie sú nijaké novinky.“

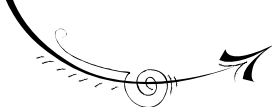
Pristúpil k nej bližšie a naklonil sa k jej tvári, akoby sa bál, že ich niekto začuje, či už človek, zviera, alebo vták.

„Jelena, čo Ťa vlastne trápi?“

„To, čo všetkých – zblížovanie dvoch svetov.“ Podľa hlasu akoby znervóznela.

„Zbližovanie?“ Muž sa prudko vystrel. „Pohltenie, Jelena. Nazývajú veci pravými menami. Jeden svet pohltí ten druhý, pretože časová priepasť, ktorú tak nerozumne vytvorili starí hodinári, aby rozdelili zem na dve rovnaké časti, sa rýchlo zmenšuje. No čas sa usiluje o rovnováhu, preto jeden svet zomrie. Zmizne, rozplynie sa v prázdnote. Premení sa na ničotu. Ľudia, mestá, lesy, moria aj oceány, ale najmä vedomosti nazhromaždené za celé tisícročia sa stratia a civilizácia zanikne. Tento svet sa stane duchom, naveky zmizne v prepadlisku dejín, bude patriť minulosti. Zostane len tá skutočná zem. Eflara alebo Ostala? Som zvedavý, ktorá z nich bude silnejšia.“

„Prestaň, Norton.“ Jelena si končekmi prstov šúchala spánky a potriasala hlavou, akoby chcela odohnať strašnú vidinu.

„Jelena,“ jeho hlas znel o niečo láskavejšie, „nie je dôvod strachovať sa. Veľmi dobre vieš, že náš plán sa čoskoro naplní. Musíme len chvíľu počkať, kým sa skončí moje vyhnanstvo.“

„Áno, tvoj trest uplynie štvrtého mája... Presne o rok sa môžeš vrátiť a podrobiť svoje deti skúške časodejníckeho stupňa... Nebude to ľahké.“

„Presne tak, nebude to ľahké...“ súhlasil muž ako ozvena. „Ešte niečo, Jelena?“

Nervózne si prepletla prsty, chvíľu sa odhodlávala položiť mu tú otázku, ale po chvíli predsa pokračovala:

„Norton, chcela by som vedieť, ako si sa rozhodol. Čo bude s tou fejrrou?“

„Tak toto ťa trápi...“ neponáhľal sa s odpoveďou. „Preto je tvoja krásna tvárička taká zachmúrená. Prial by som si na ňu zabudnúť. A na všetko, čo s ňou súvisí.“

„Lenže ostatní nezabudnú,“ horlivo namietla žena. „Ak sa ukáže, že je obdarovaná časodejstvom, mohla by zdediť celé tvoje územie, hrady, továreň a ešte... Vieš, čo mám na mysli. Právo narodiť sa nemôžeš zvrátiť, ale môžeš mu predísť, ak použiješ čas.“

„To máš pravdu.“

„Norton, musíš sa jej zbaviť,“ naliehala žena. „Rád to vyžaduje. Všetci čakajú, ako sa rozhodneš.“

„Rád?“ uškrnul sa. „Alebo je to tvoja žiadosť, Jelena?“

„Norton, vždy som sa pokorne podriaďovala tvojim príkazom...“

„Viem,“ rázne ju prerušil, „a cením si tvoju vernosť a oddanosť.“

„Dovoľ, aby som sa s ňou porátala,“ vrúcne zašepkala žena. „Nebude dlho trpieť.“

„O tom pochybujem, Jelena, na to si priveľmi krvilačná. Navyše nemáš rada víly. Pritom sú to silné, nádherné stvorenia.“

„S ostrými krídlami,“ nenávistne zašepkala a z nejakého dôvodu sa chytila za hrud'. „Norton, nebudem mať pokoj v duši, kým bude na svete existovať čo len jedna jediná víla!“

„Tak takto sa veci majú?“

Krčovito vzdychla a snažila sa potlačiť zlosť.

Muž si odkašľal.

„Nikdy som nechápal,“ poznamenal, „prečo sa hodinári a víly nenávidia. Žeby pre odlišný tvar krídel? Alebo azda pre ich počet?“

Žena sa mykla, ale mlčala.

Norton si prekrížil ruky cez prsia a zdvihol oči k tmavému nebu, ktoré bolo posiate žiariacimi vzdialenými svetmi.

„Žije tu na Ostale, medzi obyčajnými ľuďmi,“ pokračoval bez toho, aby odtrhol oči od trblietavých nebeských svetiel. „Možno z nej vyrástla obyčajná fejra. Nikdy som svoju dcéru nevidel.“

„Mal by si sa jej zbaviť!“ znova naliehala Jelena. „Z malých problémov raz budú veľké. Zlo sa musí zničiť v zárodku.“

„Jelena, Jelena,“ pokrútil hlavou Norton. „Ak mám zistiť, či má dar časodejstva, musím ju priviesť domov a podrobiť ju skúške. Je to riskantné!“

„A čo s ňou urobíš, ak tou skúškou prejde?“ znepokojene pokračovala a tiež zdvihla zrak k oblohe.

„Dúfam, že nikdy nebude časovať,“ zvýšil hlas muž. „Nikdy! Nebojím sa o dedičské právo podľa časodejníckeho daru, pretože verím synovi. Určite má vysoký stupeň, cítim to.“

„Dovoľ mi to urobiť,“ znova zašepkala Jelena, sklonila hlavu a kľakla si pred muža na jedno koleno. „Dovoľ mi zbaviť sa jej, kým je zlo v zárodku.“

Odrazu sa zdvihol vietor a vysoké borovice znepokojene zaševľeli. Akoby mlčanlivý les ožil, tmavé koruny stromov zašumeli a rozšepotali sa v tichej beznádeji, akoby sa snažili prehlúšiť mužovu odpoveď.

„Mám zaujímavý plán,“ povedal potichu, ale zreteľne. „Potom ti prenechám právo rozhodnúť o jej osude. No prisahaj, že kým ti nedám pokyn, ani sa jej nedotkneš.“

„Dobre, prisahám!“ takmer nečujne, ale rozhodne sľúbila Jelena.

V telocvični bolo horúco a dusno. Deti boli unavené, tréning sa mal už dávno skončiť, ale kdeže!

„Michal, čo to vyvádzaš? To salto bokom urob ešte raz!“ Korpulentná trénerka prekvapivo svižne vyskočila z lavičky. „Bože-môj, si ako tuleň v cirkuse! Všetci ostatní sadnúť, koľko ráz to mám opakovať?!“

Nemusela to opakovať ani raz. Deti si s radosťou posadali na lavičky a súcitne pozorovali nešikovného Michala, ktorý sa znovu postavil na okraj žinenky. Chlapec sa rozbehol, urobil dva premety za sebou a po nevydarenom salte bokom opäť pristál na zadku.

„Michal, Michal,“ pokrútila hlavou neúnavná trénerka. „Ak to takto s tebou pôjde ďalej, na letný športový tábor môžeš zabudnúť. Vasiliska, ukáž nám, ako to má vyzerať!“

Z lavičky vstalo vysoké chudé dievča s dvoma ryšavými vrkočmi a rázne sa postavilo na okraj žinenky. Zhlboka sa nadýchlo, vyplo hrud', zľahka sa rozbehlo a urobilo salto bokom a potom ešte jedno vpred.

„Tak prosím,“ pochvalne kývla hlavou trénerka. „Zober si z nej príklad.“

„Takto to nikdy nedokážem,“ skľúčene namietol Michal. „Mám inú telesnú konštitúciu.“

„To nie je pravý dôvod! Diéta a ešte raz diéta. A to sa týka každého! Na tých, čo nedodržiavajú správnu životosprávu, si posvietim v letnom tábore! Tak, už sme sa dávno mali venovať

zostave na vystúpenie. Aspoň raz si ju prejdeme a končíme. Ticho!“ Trénerka zamávala rukami na protestujúce deti. „Prejde si to aspoň naše trio. Inga, Svetlana, Vasilisa, poďte!“

Tri gymnastky sa postavili doprostred žinenky a zaujali východiskovú pozíciu. Skrčené ruky mali zdvihnuté, chrbty prehnuté a pravé nohy vysunuté na špičkách. Vasilisa stála vpredu, pretože bola z dievčat najmenšia.

Ozvala sa rýchla rytmická hudba. Zostava bola synchronná, gymnastky mali celý čas na tvárach očarujúce úsmevy. Vyzerali, akoby sa pri tanci vznášali.

„Výborne, to stačí! Inga, tie skoky sú trochu ťažké, Svetlanka, ty si neistá v otočkách. Musíš ich robiť elegantnejšie! No a ty, Vasilisa,“ trénerka položila zapýrenej dievčine ruku na plece, „k tebe mám len jednu pripomienku. Ostrihaj si tie vlasy, čo povieš? Zanedlho sa do nich zapletieš.“

„Nezapletiem,“ nesúhlasilo dievča a zvesilo hlavu. „Mne sa takto páčia.“

„No dobre,“ vzdala sa trénerka bez boja, „sú to tvoje vlasy. A, Vasiliska, mám pre teba dôležitú správu, niečo som ti vybavila. Mestská rada sa rozhodla jednému športovcovi zaplatiť letný tábor. Tvoju prihlášku už mám vo vrecku.“

„Ďakujem,“ začervenalo sa dievča. „To ste nemuseli.“

„Ale musela!“ nekompromisne odvetila trénerka a na veľkú radosť zverencov oznámila: „Nadnes stačí, rozchod!“

„Trénovali sme o hodinu dlhšie, než sme mali! Kedy si mám robiť úlohy! Ledva stojím na nohách,“ sťažovali sa v šatni dievčatá jedno cez druhé.

„Pozrite, vonku je už tma, mama sa o mňa určite strachuje,“ najhlasnejšie zo všetkých protestovala Inga. Svetlovlasá dievčina mala šesťnásť rokov a bola najstaršia z celého družstva. „A ešte to vystúpenie nakoniec, celkom sa pomiatla!“

„Skrátka chce, aby sme v tábore vyhrali súťaž oddielov,“ nezdržala sa Vasilisa. „Jej najväčšou túžbou je, aby si mohla vystaviť Letný pohár vo svojom kabinete.“

Inga sa otočila. Nemala Vasilisu rada, trochu jej závidela úspech a ustavičný záujem trénerky o „úbohú sirotu“. Nechápala, že Vasilisa sa vo svojich necelých trinástich rokoch stala majsterkou preto, lebo všetok voľný čas venovala gymnastike, len aby nemusela byť doma.

„No jasné, na teba okrem mačiek doma nikto nečaká,“ podpichla ju Inga a prižmúrila oči. „Mohla by si v tej telocvični pokojne aj spať. Všade je lepšie než v internáte, kam ťa čoskoro pošlú, ty chudátko.“

Niekoľko dievčat, Ingingých kamarátok, sa zachichotalo. Vasilise okamžite sčerveneli líca. Vždy sa od vzrušenia červenala, aj keď sa pokúšala nedať na seba nič znať.

„Každý nemá to šťastie narodiť sa do zabezpečenej rodiny,“ tichým hlasom odvetila. „Veď na tebe aj vidieť, že ťa dobre živia.“

To bola rana pod pás. Inga bola na gymnastku dosť pri tele, preto sa jej niektoré skoky veľmi nedarili.

Zapla si sandále, vystrela sa a odrazu bolo vidieť, že je o hlavu vyššia než Vasilisa.

„Čo si to povedala?“

„Dobre si počula!“

Bohvie, ako by sa to skončilo, keby sa neotvorili dvere do šatne a neobjavila sa v nich strapatá chlapčenská hlava.

„Vasilisa, ako dlho mám na teba ešte čakať!“

Dievčatá začali svorne pišťať. Chlapec sa zahanbil a zmizol.

„Ó, tak ty máš chlapca! Možno sa ťa ujme,“ pokúsila sa vrátiť úder Inga, ale vyznelo to dosť naprázdno.

Všetci vedeli, že je to Lešek, Vasilisin sused z rovnakého vchodu. Preto chodievajú po tréningu spolu domov. Samozrejme, že

sa im všetci posmievali, ale nemali nijaký dôvod. Kamarátili sa spolu už od detstva a nič viac. Okrem toho Lešek bol najväčší bitkár z celej školy, takže doňho radšej nik nezapáral. A kto to raz skúsil, viac ráz sa neodvážil.

Vasilisa náhlivo pozbierala svoje veci a cestou ich nastrkala do tašky. Utrúsila krátke: „Ahoj!“ a ako strela vyletela zo šatne.

Lešek, ktorý na ňu čakal na chodbe, si s úľavou vydýchol:

„No konečne! Už som si myslel, že tu budem musieť nocovať. Čo ti to tak trvalo?“

„Trénerka nás zdržala,“ nechotne odvetilo dievča. „A ešte Inga, zase mala hlúpe reči, dlhaňa!“ A v krátkosti Leškovi vyrozprávala, čo sa stalo v šatni.

„Jednoducho si ju nevšímaj, len na teba žiarli,“ pokrčil plecami chlapec. „Odkedy ti hovorím, aby si prestúpila k nám!“

Lešek sa venoval bojovému umeniu wu-šu. Vasilisa ho niekoľko ráz sledovala, ako šermuje mečom a tyčou a robí zložitú zostavu cvikov, vždy to vyzeralo dosť bojovne. Zdalo sa jej, že je to ako gymnastika, ale Lešek sa označoval za bojovníka a bol veľmi hrdý na to, že je jedným zo stúpcov wu-šu.

„Čo tým chceš povedať? Aká gymnastika?!“ čertil sa zvyčajne. „To je bojové umenie! Hoci s tvojou roznožkou a akrobaciou by sme ťa hneď vzali do družstva.“

Vasilisa zakaždým s úsmevom namietala, že jej namiesto meča stačia kužele a stuha.

Rovnako aj teraz len pokrútila hlavou a zamyslene povedala:

„Ak naozaj budem musieť ísť do internátu, bohvie, či potom vôbec budem môcť chodiť na gymnastiku.“

Vasilisa žila so svojou nevlastnou babičkou Martou z matkinej strany. Ako šesťročná si náhodou vypočula babičkin rozhovor so susedou a zistila, že nie je jej skutočná príbuzná. Jednoducho sa o Vasilisu starala na otcovo želanie. Aj keď sa toto „hrozné tajomstvo“ dozvedela, naďalej jej hovorila babi a tvárila sa, že nič netuší.

Vasilisina matka zmizla pred mnohými rokmi. Marta o nej hovorila ako o prelietavej ľahkomyselnej krásavici. Vraj si našla muža, ktorý sa k nej hodil viac. Lenže vždy sa pritom červenala a uhýbala pohľadom. Malá Vasilisa si z toho odvodila, že to hovorí preto, lebo ju na to niekto naviedol, alebo jednoducho preto, aby sa vyhla ďalším otázkam. Absolútne presne však vedela, že otec žije niekde v zahraničí. Babička jej rozprávala, aký je veľmi zaneprázdnený, pretože pracuje v nejakej významnej tajnej firme. A Vasilise nepíše, aby ju neprivedol do nešťastia. Hovorila aj to, že za ňou otec možno raz príde, keď odíde z tej záhadnej práce.

Marta bola v ich štvrti známa milovníčka mačiek. Vasilisa mala niekedy pocit, že pri ich vchode sa schádzajú mačky vari z celej planéty. Martin trojizbový byt obývalo viac než desať otravných chlpaní a asi dva tucty sa obšmietali pri dverách. Pokiaľ Vasilise pamäť siahala, vždy sa okolo motala kopa mačiek, po ktorých musela upratovať. A navyše ich kŕmiť a dozerať, aby sa medzi sebou nebili.

Preto mala radosť, že nakoniec vďaka добрote a húževnatosti trénerky pôjde do letného športového tábora. Aspoň na chvíľu si od toho mačacieho kráľovstva oddýchne.

Rozprávke, že otec jedného dňa za ňou príde, prestala veriť, keď mala osem. A keď v skrini pod uterákmi našla hrubý zväzok starých listov, prestala mu písať. Ani jeden jej list babka neodoslala. Potom, ako mama zmizla, sa pravdepodobne rozhodol, že na dcéru zabudne. To bude tá jeho ‚záhadná práca‘.

Vasilisa vedela, že Marta okrem dôchodku dostávala ešte nejaké peniaze. Raz za mesiac chodila na miestnu poštu a domov sa vracala s veľkými balíkmi granúl a rozličnými maškrtami pre mačky. Vasilise vždy priniesla malú čokoládu a sebe fľašu koňaku, ktorý večer vypila, čo u nej vyvolalo sentimentálnu náladu. Hľadila Vasilisu po vlasoch a rozprávala jej príhody zo svojho

detstva. Potom väčšinou zaspala a spala celú noc aj deň a niekedy ešte dlhšie.

Jedného dňa Marta dostala infarkt. Jej srdce neuneslo stratu obľúbenej mačky Strely. Starenku odviezli do nemocnice a nikto nevedel, čo bude s Vasilisou.

Prešli dva týždne a dievčina žila sama v byte ako predtým. Teta Galina zo susedstva jej nosila jedlo a dokonca jej dávala peniaze na bežné výdavky. Vždy pritom poriadne nahlas, aby to bolo počuť v celom vchode, Vasilisu ľutovala a spriadala plány, čo s ňou bude ďalej. Aj Lešek jej občas doniesol nejakú dobrotu, ale jeho peniaze kategoricky odmietala. Vlastne začala tajne dúfať, že sa na ňu zabudne a bude môcť žiť sama. A možno si nájde skutočnú prácu...

Vasilisa si zhlboka vzdychla, a aby zahнала nepríjemné myšlienky, natešene sa pochválila:

„Trénerka povedala, že určite pôjdem do toho tábora. Veril by si tomu?“

„Super!“ zaradoval sa Lešek. „Aj náš oddiel tam pôjde. Tréner si najviac zo všetkého želá, aby Letný pohár mohol vystaviť v kabínete všetkým na očiach.“

Obaja sa začali nahlas smiať. A ako sa tak zhovárali, ani si nevšimli, že sú už skoro doma. Museli už len prejsť okolo plotu, ktorý oddeľoval materskú školu a...

„Hej, padavky!“

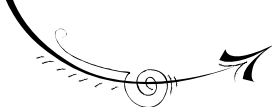
Obaja sa otočili. To sa dalo čakať. Inga. A nie sama. Bol s ňou jej priateľ boxer Viťo. Od neblahej predtuchy prešiel Vasilise po chrbte mráz.

„Mám taký pocit, že si sa mi zabudla ospravedlniť, ryšavka nafúkaná!“ zhúkla Inga.

Viťo sa zaškľabil a podišiel bližšie.

„Za čo by sa ti mala ospravedlniť?“ nevlúdne sa spýtal Lešek a postavil sa pred kamarátku.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14

„Čo je Ťa do toho?!“ Inga prižmúrila oči. „Uhni, chlapče, ne miešaj sa do toho. Ryšavka si už dávno koleduje o príučku.“

„Nie som ryšavka!“ vyzývavo odvetila Vasilisa spoza Leškovo pleca. „A ospravedlňovať sa nebudem, dlhaňa!“

„Sklapni, ty padavka!“

Viťo výhražne zapukal prstami.

Vykročil k Leškovi a chcel ho udrieť do nosa. Ten však hromotlka predbehol, rýchlym pohybom ho schmatol za predlaktie, podrazil mu nohu a zvalil ho na zem.

Bohužiaľ, bol to len krátky okamih víťazstva. Viťo zreval, horko-ťažko sa prevalil a s Leškom sa začali váľať po zemi. Rozzúrená Inga sa vrhla na Vasilisu, ale tá stihla uskočiť nabok, pretože triezvo vyhodnotila svoje šance proti dlhým vystrčeným nechťom protivníčky. Všetak aj za ne dlhaňa veľa rás od trénerky schytala.

Našťastie, okolo ťla početná veselá skupinka, ktorá bitkárov od seba odtiahla za uši. Viťo nahlas nadával, pretože ťtíhle prísne dievča ostrihané na mikádo mu začalo dohovárať, zatiaľ čo jeden z chlapcov držal previnilca za ruky. Inga sa nehanbila ľútoťtivo vzlykať.

„Počkaj v tábore!“ zhúkla na Vasilisu a vzápätí žobronila: „Pusťte ho, už nič neurobí.“

Vasilisu a Leška si nikto nevšimal, a tak sa mohli nepozorovane vytratiť.

Keď konečne došli k svojmu vchodu, zastali v slabom blikajúcom svetle pouličnej lampy, ktorá svietila ako jediná na celej ulici. Lešek si ohmatol nos.

„Uf, nie je zlomený!“ s úľavou si vydýchol. „Keď sme boli na zemi, poriadne ma doň udrel čelom!“

Vasilisa previnilo prešľapovala na mieste.

„Prepáč, Lešek, je to moja vina.“

„To nič,“ mávol rukou, „dobre sme sa pobili. Ani tebe by,

mimochodom, nezaškodilo naučiť sa zopár chmatov, aby si sa nabudúce vedela brániť.“

„Také niečo by som ťažko zvládla.“

„S tvojou fyzickou kondíciou ľavou zadnou. Jediný problém je, že máš v sebe málo hnevu. Musíš prebudiť bojového ducha!“

Vasilisa mlčala, no uvedomila si, že ak bude chcieť ísť do letného tábora, bojového ducha bude musieť v sebe tak či tak prebudiť, pretože Inga ju tam nenechá na pokoji.

„Tak dobre, mali by sme ísť.“

Lešek zmizol vo vchode ako prvý.

„A zastavíš sa potom?“ spýtala sa Vasilisa, keď stúpali po schodoch, a usmiala sa. „Kto by ti inak pomohol s matikou?“

„Veď hej, nie každý je taký múdry ako ty,“ uškrnul sa Lešek. „Počítanie ti ide jedna radosť.“

Jasné! pomyslela si Vasilisa a spomenula si na každodenné príklady, ktoré jej dávala babička Marta. Občas mala pocit, že z nej chce vychovať matematického génia. Každý večer Vasilisa riešila rozličné príklady, logické úlohy a všelijaké hry, ale vždy šlo o čísla. Marta mala na každý deň pripravené nové rébusy. Kam na ne chodila? Lenže teraz, keď je v nemocnici, Vasilisa má kopu voľného času. Dokonca si môže pozvať aj Leška, pretože mačky zmizli, už ani jedna sa nemotala okolo dverí. Zvláštna a nepochopiteľná, ale rozhodne príjemná zmena.

Lešek býval na piatom poschodí a Vasilisa na štvrtom. Preto si obaja všimli pootvorené dvere a začuli hlasy, ktoré sa ozývali z babičkinho bytu.

„Niekto je u vás?“ začudoval sa Lešek.

Vasilise zovrelo srdce. Ktovie prečo, ale odrazu ju prepadol hrozný strach. Ani si neuvedomila, čo robí, otočila sa a rýchlo sa rozbehla dolu po schodoch. Vonku sa jej uľavilo. Chladný vietor jej príjemne ovieval tvár aj šiju a akoby ju vzdušnými dlaniami chlácholivo hladil po vlasoch.

„Vasilisa, čo je s tebou?“ zrazu vedľa nej stál nechápajúci kamarát.

„Lešek, ja tam nejdem.“

„Čo blázníš? Neboj sa!“

Vtom niekto chytil Vasilisu za plece. Dievčina sa obzrela, bola to teta Galina. V očiach sa jej leskli slzy radostného vzrušenia.

„Vasilisa, dievčatko moje!“ zvolala. „Tak veľmi sa teším! Prišiel tvoj otec...“

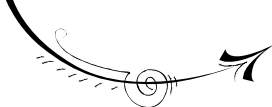

Keď Vasilisa obrátila poslednú stranu, veľké hodiny v knižnici odbili šesť. Kniha sa jej páčila. Legendy o vílach, čarodejníkoch čiernej mágie a dokonca aj o rytieroch ju bavili. Navyše boli napísané tak, akoby sa skutočne stali. Dokonca aj názov tomu napovedal: *Skutočné príbehy*. Len škoda, že v otcovej knižnici nie sú nijaké knihy pre deti, povedzme o škole alebo o športe. Tie by si prečítala oveľa radšej.

Na dlhých policiach sa vynímali rady obrovských encyklopédií natlačených jedna na druhú. Chrbty starodávnych vydaní sa leskli v krásnych pozlátených väzbách. Názvy kníh boli v rozličných neznámych jazykoch. Vasilisa vytiahla jednu v zamatovom obale s ozdobnými medenými krúžkami. Stránky boli zaplnené písaným písmom, ktoré vyzeralo ako hieroglyfy. Nedokázala prečítať ani jedno slovo, a tak vrátila ťažkú knihu naspäť na policu.

Ukázalo sa, že čítanie je to najzábavnejšie, čo sa v dome dalo robiť. A knižnica bola najbezpečnejším miestom v otcovej usadlosti, ako Vasilisa nazvala obrovský dvojposchodový dom s rozľahlou záhradou a trojmetrovým plotom. V dome boli nádherne zariadené izby. Prekrásna prepychová obývačka, priestranná hala s koženými sedačkami a so sklenenými stolíkmi. Všade stáli vysoké vázy, svietniky a trojdielne zrkadlá. Na stenách viseli

obrazy v masívnych rámoch a na podlahe boli hebké vzorkované koberce. V dome bolo dosť zákutí, kde sa dalo posediť a užiť si skutočný komfort, to áno, ale ona bola najradšej tu, kde medzi mlčanlivými knihami počúvala pravidelný upokojujúci tikot nástenných hodín.

Vtedy, v ten osudný večer, keď jej nadšená teta Galina so slzami v očiach oznámila, že prišiel jej otec, bolo ťažké vyznať sa vo svojich pocitoch. Najskôr susedu podozrievala, že si z nej vystrelila, ale potom si uvedomila, že ona nemá vo zvyku žartovať. Vlastne vôbec nemala zmysel pre humor.

Nakoniec sa ukázalo, že neprišiel otec, len jeho šofér.

Vysoký zachmúrený muž s dlhými čiernymi vlasmi pevne zviazanými do vrkoča a so zvláštnou bielou jazvou na ľavom líci sa predstavil ako pán Ern, ktorý pracuje pre pána Ohneva. Chvíľu si s tetou Galinou niečo šepkali, potom jej ukázal akési papiere, načo si susedka vreckovkou utrela oči a pomohla Vasilise s balením najdôležitejších vecí.

Odvtedy ako Vasilisa prvý raz prekročila prah otcovho domu, prešli tri mesiace. Premietla si, aký dojem na ňu urobil obrovský dvojposchodový elegantný dom plný svetla, so širokánskymi oknami, s verandou obrastenou brečtanom a paviničom.

A tá nádherná záhrada s kľukatiacimi sa cestičkami husto posypanými štrkom, pôvabná kovaná hojdačka a parádny altánok... Vasilisa si myslela, že sa jej to sníva alebo sa ocitla v rozprávke.

Lenže ani v rozprávke nebýva všetko len dobré.

Pred domom ju privítali štyri deti. Dvojčatá Nort a Dejla mali asi štrnásť, vedľa nich stáli ešte dvaja menší chlapci – deväťročný Erik a osemročný Noel. Nad deťmi stála vychovávateľka, príšerne chudá nepríjemná žena s pichľavým a nesústredeným pohľadom. Šofér ju pozdravil a zveril jej Vasilisu. Vychovávateľka sa odmerane predstavila ako pani Azalea a pozorne si

dievčinu obzrela. Akoby si ju chcela vystaviť v obývačke ako väzu alebo zavesiť na stenu namiesto obrazu. Potom sa uškrnula, otočila a kývla jej, aby šla za ňou. Deti novú sestru mlčky sprevádzali nepriateľskými pohľadmi.

Vasilisina izba bola malá, ale pekne zariadená. Na stene napravo od okna bola posteľ, naľavo bol menší stôl a dokonca dve stoličky. V rohu vedľa dverí stála nízka lakovaná skriňa. Podlahu pokrýval okrúhly žltkastý koberec. Nespokojnému človeku by sa izba možno zdala obyčajná, ale Vasilise pripadala prepychová. Hlavne tu neboli nijaké mačky!

Pani Azalea jej sucho oznámila, že rodina večeria vždy o ôsmej a meškanie sa trestá.

Pri stole sa Vasilisa utvrdila, že v dome nie je vítaná. Vychovávateľka si ju rovnako ako predtým nevšímala, deti po nej hádzali zlostné pohľady a tie najmladšie na ňu dokonca vyplazovali jazyk. Vasilisa sa ešte viac zachmúrila.

Po večeri sa prvý raz pobila s Nortom.

Bratia a sestra si na ňu počkali na chodbe. Vasilisa ani nestačila zareagovať, keď ju Nort udrel do tváre. Druhej rane sa stihla vyhnúť, ale utiecť sa jej nepodarilo, pretože ostatné deti jej zatarasili cestu. Našťastie tam zrazu stála pani Azalea a bez jediného slova všetkých štyroch odviedla. Vasilisa musela ísť sama.

Keď dorazila do izby, na opuchnuté líce si priložila striebornú lyžicu, ktorú si bez dovoľenia zobrala v kuchyni, a zahĺbila sa do svojich myšlienok.

Prečo sa k nej správajú tak škaredo? Aký dôvod na to súrodenci majú? Prečo sa pani Azalea uškrnie zakaždým, keď sa Vasilisa dostane do jej zorného poľa? A prečo ju Nort bezdôvodne udrel?

Nikto jej však na tieto otázky neodpovedal, a tak jej nezostávalo nič iné, len počkať na otca, ktorý by sa podľa pani Azaley mal čoskoro vrátiť zo služobnej cesty.

